

– Ma a kikapcsolódás van napirenden, cicám. Ez azt jelenti, hogy egész nap nem csinálok az égvilágon semmit. Aktívpihenek.

– Mióta hívják aktív pihenésnek azt, ha valaki lustálkodik?

– Hogyhogy lustálkodom? Nem látod, hogy másfélszeresére növeltem a szempilláim csapásszámát és közben rendkívül erőteljesen hunyorgok is?

– Te már csak ilyen lökött maradsz, René! Egyedül azért nem tekint az elmeorvos orvos esetnek, mert azt hiszi, viccelsz. Pedig, ha tudná, hogy nem!

– Nézd, kicsikém, én most bevonulok a kishálóba, ledőlök egy kicsit, nézem a tévét, és közben olvasok. Szerintem két percen belül bedobom a szunyát. Este hat előtt csak akkor kelts fel, ha valami nagy baj van!

– Tényleg jobb, ha most lefekszel. Egy kiadós alvás talán segít a mostani állapotodon.

– Halló! Te vagy az, Gáth?

– Igen, én.

– Piskóta vagyok.

– Most már biztos?

– Poéngyárat nyitottál?

– Bökje ki, mit akar, mert nincs sok időm!

– Ebben tényleg igazad lehet.

– Miben?

– Hát abban, hogy nincs sok időd.

– Mire gondolsz?

– Nem mondom meg, mert az alkalmas lenne kiskorúak nyugalma megzavarására.

– Nézze, barátom! Ha a kiskorúval rám céloz, akkor eléggé melléfogott, én ugyanis nemsokára ötvenegy éves leszek.

– Dehogyan leszel!

– Miért vigasztal ilyenekkel, kedves Feri? Csak nem kukkantott bele a leleteimbe?

– Nem volt rá szükségem. Máshonnan tudom.

– Honnan?

– Hát tőlem! Én vagyok a te doktor bácsid.

- Remélem, nem sebész, aki a szájban turkál.
- De, pontosan! Én vagyok a te szájszebésed..., sájszebésed..., menj a francba!
- Hogy ez hogy lecsapta! Igaz, hogy előbb azért szépen megvezettem. Mint nagy pontyot a nádas előtt.

XIX. FEJEZET

Leveli megint belehúz

- Halló! Béla? Mi lenne, ha kihelyezett ülést tartanánk?
- Hol?
- Valamelyik kisvendéglőben.
- Tudsz egyet valahol a közelben?
- Legyen mondjuk a „Kis mocskos”!
- Inkább ne! Egy hónapja voltam ott egy kori sörre, de akkor már bőven rászolgált a „Nagy mocskos” névre.
- De válogatós vagy! Mit szólnál akkor a „Fehér Olló”-hoz?
- „Fehér Olló”? Hallottam már róla, nemrég nyílt meg. De miért hívják „Fehér Olló”-nak?
- Mert ritka.
- Hát, fehér ollót tényleg ritkán lehet látni.
- Na ugye! Franciáknak, spanyoloknak meg ugyan mindegy, hogy holló vagy olló, úgyse ejtik a „há”-t.
- Legyen hát a „Fehér Olló”! Mikor érsz oda?
- Egy óra múlva. Úgy gyere, hogy eszünk is valamit! Én hívlak meg.
- Jó, majd nem eszem addig semmit. De előbb is szólhattál volna, akkor tegnap kihagyom a vacsit is.

- Szevasz, Bélám! De jól esett ez a kis kihagyás! Tisztára felfrissültem agyilag.
- Örülök, hogy kipihented a múltkori strapát. Képzeld, ilyen se fordult még elő velem: ma délelőtt szundikáltam egy röpke órát, de utána úgy éreztem, mintha egy egész éjszakát aludtam volna, mégpedig egyfolytában.

- Parancsoljanak az urak! Mit hozhatok?
- Béla, te mit iszol?
- Egy nagy korsó sört, de, ha lehet, jó hideg legyen!
- Egy korsó sört és egy narancslevet kérünk. A többit addig megta-
nácskozzuk.
- Figyusz, Béla! Van nekem itt egy kérdésem.
- Ne tartsd vissza magad!
- Ha Jézus kedden délután halt meg, akkor mikor volt az úgyne-
vezett „virágvasárnap”? Nem is beszélve az olyan meggyökeresedett
kifejezésről, mint a „nagy péntek”.
- Nézd, a helyzet az, hogy ezeknek a kifejezéseknek a használata
talán ezer évnél is régebbre nyúlik vissza. Annyira beépült a nyelvünk-
be, hogy egyesek már ellenérvként is felhasználhatják csupán azon az
alapon, hogy milyen réges-régi szavaink ezek.
- Akkor mindenkinek el kellene mondanod az igazat!
- Tudod, egyet érnék el azzal, ha elkezdeném mindenhol fennhan-
gon hirdetni, hogy a virágvasárnap tulajdonképpen virágszerda, éspe-
dig azt, hogy mindenki abnormálisnak tartana. János evangéliuma 12.
fejezetének 1. verse így szól: „Jézus azért hat nappal a husvét (pászka)
előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott
a halálból (korábban).” Ez, ha visszaszámolunk a hétfő este, niszán hó
14-én, tizenkét tanítványával együtt elfogyasztott pászkavacsorától,
kedd este történt. Jézus másnap, szerdán vonult be Jeruzsálembe.
- De, ha ez így van, Béla, akkor miért mondják és hiszik annyian az
egész világon másként?
- Egyszerű a magyarázat. Nem tudják, hogy nem úgy van, ahogy
hiszik.
- És te miért nem mondd meg nekik?
- Hogyan, René? Ez nagyon nehéz. Ha mindenáron el akarsz mon-
dani valami nagyon fontos dolgot nagyon sok embernek, mit teszel?
- Nem is tudom.
- Na látod! Főleg egy ilyen természetű témában nagy a tehetetlensé-
gi nyomaték. Pedig sem a Jézus halála, sem pedig a születése körüli el-
lentmondást nem magyarázta el a mai napig senki. Nem hiszem, hogy
Jézus pont az én védelmemre szorulna, de mindenesetre azt diktálja
a lelkiismeretem, hogy tegyek meg mindent annak érdekében, hogy
tisztázzam ezt a dolgot. Nevezetesen azt, hogy Jézus nem hazudott,

amikor azt mondta, hogy három napot, azaz nappalt, és három éjszakát tölt majd el a sírboltban.

– Értelek, Béla, és azt is kezdem érteni, hogy miért kötötted ki, hogy könyvet írjak erről.

– Azt szeretném, ha kiderülne, hogy az igazság nem valamiféle misztikus, homályos dolog. Az igazság nem más, mint maga a valóság. A valóság pedig az, ami van.

– Azt mondtad, hogy helyére kell tennünk a többi dolgot is ahhoz, hogy teljesen kirakjuk a kirakós játékot. De előbb mondd meg, hogy mit eszel!

– Vendéglőben mindig brassóit. Utálok hadakozni az inas húsokkal. Nos, tehát, Nosza Lajosék egyik kiadványa, ami sok évvel ezelőtt jelent meg, megad egy-két támpontot. Képzeld, milyen érdekes, hogy a cikkben van két lábjegyzet. Mindkettő nagyon fontos tájékoztatást ad. Az egyik lábjegyzet utal arra, hogy legalább két sabbat volt azon a héten, amikor Jézus meghalt, mivel azt a szó szerinti fordítást közli, amelyben a sabbat többes számban szerepel, azaz a sabbatok egyikéről tesz említést. A másik lábjegyzet azt a nagyon fontos ismeretet tartalmazza, hogy Tibérius császár két évig együtt uralkodott Augustus császárral (vagy cézárral) i. sz. 12-től. Sokan úgy érvelnek, hogy azért keresztelte meg vagy merítette be i. sz. 29-ben Keresztelő János Jézust, mert Lukács azt írja evangéliuma 3. fejezetének 1. versében: „Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében ...”. Aztán később leírja, hogyan merítette be Jézust Keresztelő János a Jordán vízébe. Azt írja a lábjegyzet, amit említettem, hogy bár Tibérius azt követelte meg, hogy számítsák bele uralkodásának idejébe azt a két évet, ami alatt Augustus császárral együtt uralkodott, de, ennek ellenére, a mai történészek ezt nem fogadják el. Szerinted nem nevetséges ez?

– Ezt az érvelést nem is értem.

– Lukácsnak, aki abban a korban írta az evangéliumát, nem nagyon lehetett alkalma arra, hogy figyelembe vegye a mai történészek álláspontját. Azt hiszem, ezen nincs mit vitatkozni. Tehát annak a kornak megfelelően számolt be az eseményekről. Nyilvánvalóan beleszámította a két éves együtturalkodást is Tibérius uralkodásának idejébe. Az következik ebből, hogy Jézus bemerítésére két évvel korábban került sor, azaz i.sz. 27-ben.

– Idáig teljesen világos minden. És mi az, amit még a helyére kell tennünk?